

i televíznej réžii, píše piesňové texty (venuje sa pedagogickej práci a tiež moderuje súťaže krásy – pozn. R. M.) a občas v tlači uverejňuje krátke publicistické útvary. Posledným zábleskom kedysi legendárnej autorskej spolupráce sú scenáre pre seriál Všetci sú za dverami, ktorý uvádzajú na obrazovke televízie Markíza. Tie sú však sotva tieňom toho, čo písali kedysi, hoci aj pre rozhlas a televíziu, nehovoriac o divadle. Nelútostne ich ženú termíny nakrúcania, takže chýba čas na hľadanie a experimentovanie, občas sa uspokojí s vlastným starším nápadom. Oblúk sa uzavrel. Dávni študentskí recesisti, tvorcovia neprekonateľne komických dialógov, žnú uznanie ako úspešní činoherci.“

Lasica so Satinským majú vlastné divadlo. Štúdio S sa premenovalo na Štúdio L+S, avšak svojim pätnásťročným repertoárom stále viac pripomína kamenný MCHAT. Áno, možno čas prevalcoval autorov L+S, možno tá revolúcia prišla prineskoro a človek v dôchodkovom veku už nemá energiu tridsiatnika. A možno tá revolúcia prišla priskoro a zobrala im totalitnú tému, ktorá bola ideovým ťažiskom ich tvorby, aj keď obaja tvrdia, že politický kabaret vlastne nikdy nepísali. A možno dramatikov L+S prevalcovala demokracia a s ňou sloboda písať, alebo „sloboda nepísať“. A možno plné vrecká peňazí! „Srdce nám zvíiera pri predstave,“ – píše Kornel Földvári, „že by sme už nikdy nemali zažiť omamnú radosť zo staccata iskrivých replík nejakej novej hry L+S. Viacero maloverných už začalo pochybovať. No skupina pamätníkov z navždy stratených katakomb pivničného Divadla na Korze nie je schopná ešte stále kdesi v kútiku duše neveriť. Keď už musí umrieť aj nádej, nech už naozaj umiera posledná“.

Róbert Mankovecký (2002)

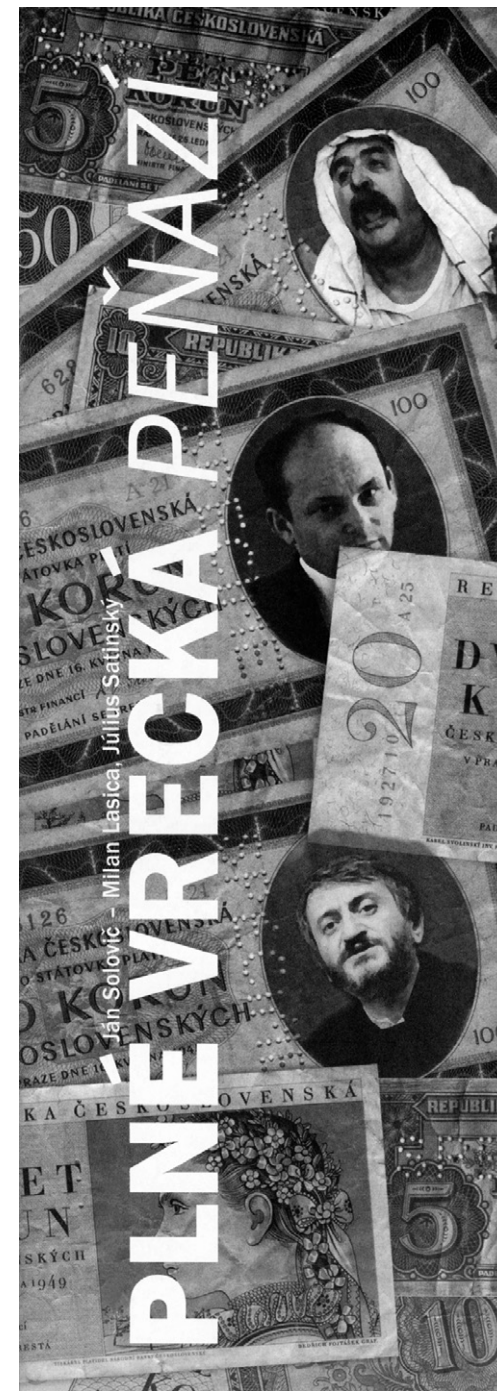

Ján Solovič

Narodil sa 8. 3. 1934 v Pliešovciach. Roku 1958 absolvoval štúdium divadelnej vedy na VŠMU. Po skončení školy pracoval ako dramaturg Československého rozhlasu v Bratislave a roku 1970 sa stal vedúcim tajomníkom Zväzu slovenských spisovateľov, od roku 1984 jeho predsedom. Angažoval sa tiež politicky, od roku 1976 bol kandidátom Ústredného výboru KSS. Možno práve Ján Solovič je osoba, vďaka ktorej Milan Lasica a Július Satinský mohli v sedemdesiatych rokoch autorsky pôsobiť. Spolupráca bola obojstranne výhodná – Solovičove hry získali atraktívne brilantné komediálne dialógy a Lasica so Satinským mohli písať a hrať. Ján Solovič debutoval roku 1953 rozhlasovou hrou o Kopernikovi **Torunský génius**. Jeho divadelnou prvotinou je hra **Posledná hrmavica**. Je autorom takmer dvoch desiatok divadelných hier, z ktorých najvydarenejšia a aj najhrávanejšia je trilógia **Meridián, Strieborný jaguár** a **Zlatý dážď** (1974). Tragikomédia **Žobracke dobrodružstvo** mala premiéru v Slovenskom národnom divadle v Bratislave roku 1970. O rok neskôr ju uviedlo aj Divadlo SNP v Martine v hlavných úlohách s Tiborom Bogdanom a Štefanom Halásom. Po viac ako tridsiatich rokoch sa teda holiči Gejza Galiba a Alfréd Cicák vracajú do martinského divadla, samozrejme v komediálnej úprave Milana Lasicu a Júliusa Satinského v inscenácii **Plné vrecká peňazí**.

Program k inscenácii *Plné vrecká peňazí*
Zostavil Róbert Mankovecký
Foto Braňo Konečný
Grafická spolupráca Ivan Bílý

SLOVENSKÉ
KOMORNÉ
DIVADLO

Slovenské komorné divadlo v Martine uvádza

Ján Solovič – Milan Lasica, Július Satinský

PLNÉ VRECKÁ PEŇAZÍ

(podľa tragikomédie Jána Soloviča **Žobrácke dobrodružstvo** upravili Milan Lasica a Július Satinský)

Hudba Igor Bázlik
Texty piesní Tomáš Janovic,
Milan Lasica
Dramaturgia Róbert Mankovecký
Scéna Jozef Ciller
Kostýmy Mária Cillerová
Hudobné naštudovanie Róbert Mankovecký
Pohybová spolupráca František Výrostko

Réžia Matúš Ol'ha

OSOBY A OBSADENIE

Gejza Galiba, holič František Výrostko
Gabika, jeho žena Eva Gašparová
Alfréd Cicák, holič Miloslav Král
Mrenica, taxikár Viliam Hriadel
Pivonka, strážmajster polície Michal Gazdík
MUDr. Plná, lekárka Jana Ol'hová
Ignác, žobrák Marek Geišberg
Stázka, učníca Lucia Jašková
Neznámy Ján Barto a.h.

Predstavenie vedie Janka Nosálová
Text sleduje Darina Mázorová

Premiéra 15. 6. 2002

Piata premiéra divadelnej sezóny 2001/2002

497. premiéra SKD v Martine

Scénu, stavbu, osvetlenie, zvuk, rekvizity, kostýmy a parochne pod vedením Petra Klauďinyho a Vladimíra Kubisa realizovali: Ján Purdiak, Róbert Plánka, Dalibor Pročka, Milan Páleš, Zdenek Polášek, Miroslav Kopas, Juraj Bojnický, Dušan Michalka, Jaroslav Daubner, Marián Frkáň, Ján Kurhajec, Mária Brachňáková, Soňa Mušáková, Marta Kalinová, Anna Paulovičová, Zuzana Janeksová a Nina Malková.

L+S

L+S je značka, ktorá s drobnými prestávkami už štyri desaťročia vládne slovenskému humoru. Milan Lasica (3. 2. 1940) a Július Satinský (20. 8. 1941) sa zoznámili ako mladí recitátori na Hviezdoslavovom Kubíne. Obaja absolvovali štúdium divadelnej vedy na VŠMU v Bratislave. Hoci neštudovali spolu v ročníku, Lasica skončil skôr, spolupracovali aj počas štúdiá. Roku 1962 autorsky upravili hru bratov Čapkovcov **Lásky hra osudná** a obaja v tejto inscenácii aj hrali. V diskusii po predstavení vzniesol národný umelec Janko Borodáč námietky proti ich herectvu: „... *predsa vôbec nehrajú a hrať nevedia, lebo sa nepremieňajú na dramatickú postavu.*“ Postreh Janka Borodáča bol správny, vyslovil podstatu, ibaže s opačným znamienkom – nepremieňajú sa, a práve v tom je ich základný herecký princíp. Roku 1963 vo Vojenskom umeleckom súbore naštudovali vlastný kabaret **Poprava sa nekoná**. Po krátkej práci v Československej televízii a účinkovaní v Dome ČSSP, kde roku 1966 uviedli **Večer pre dvoch**, sa roku 1967 dočkali vlastného divadla, vlastne iba divadelného priestoru, o ktorý sa v pivničných priestoroch Divadla na Korze museli deliť s inými umelcami. Uviedli tam dve premiéry: **Soirée** (1968) a **Radostná správa pre všetkých, ktorí majú ťažkosti s mechúrom** (1969). Textársky s nimi spolupracoval Tomáš Janovic.

Sľubný štart mladej komickej dvojice však zastavil vpád vojsk Varšavskej zmluvy roku 1968 a predovšetkým normalizácia nasledujúca po vpáde. Vďaka týmto skutočnostiam sa Lasica so Satinským roku 1971 ocitli za riekou Moravou a dve sezóny strávili v kabarete Večerní Brno. Roku 1972 sa z milosti mocipánov vrátili späť do Bratislavy, ale zamestnať sa mohli iba v Spevohre Novej scény. Z nádejných a talentovaných komikov sa stali sólisti operety. Keď sa po

štvrtstoročí Lubomír Feldek spýtal Lasicu, či si vie predstaviť zúfalejší nápad, Lasica nezaváhal: „*Áno – keby nás volali do baletu.*“ Práve v tomto ich operetnom období mal 17. 10. 1975 premiéru muzikál **Plné vrecká peňazí**, ktorý sa stal jedným z najpopulárnejších titulov vtedajšej Novej scény. Po veľkom úspechu ho vydal OPUS na gramofónovej platni. Predstavenie bolo spomienkou na „korzárske“ obdobie, v inscenácii dominovalo ich neherectvo, borodáčovské nepremieňanie sa. Slovom Kornela Földváriho: „*Najväčšiu rozkoš im spôsobovalo, keď vymýšľali sami za seba, vzájomne sa tromfovali bizarnou originalitou svojich výmyslov, priamo na mieste, pred obecnstvom rozvíjali smiešne tvrdenia, ktoré im hra priniesla na jazyk, v okamihu náhlejšie inšpirácie objavovali nové zápletky a riešenia. Nechceli sa drviť tradičné texty, večer čo večer opakovať to isté. Chceli ostať nezaraditeľní a slobodní ako sám život.*“

Návrat do činohry prišiel až roku 1978, potom, ako sa častejšie začali objavovať na televíznej obrazovke, predovšetkým pražskej televízie. Nezrealizovaný text **Náš priateľ René** (uviedlo ho Trnavské divadlo roku 1986, L+S ho mohli uviesť až po nežnej revolúcii) odradil Lasicu a Satinského od písania vlastných textov, a preto sa v sedemdesiatych rokoch venovali predovšetkým úpravám už hotových textov. Najplodnejšia spolupráca bola medzi nimi a Jánom Solovičom, ktorému upravili okrem už spomínaného **Žobráckeho dobrodružstva** ešte hru **Strašne ošemetná situácia** a tiež **Kráľovnú noci v kamennom mori**. Roku 1982 uviedli v réžii Petra Mikulíka v Štúdiu S divadelnú koláž **Nikto nie je za dverami**, ktorá však bola iba výberom dialógov a pesničiek z rovnomennej televíznej relácie. Premiéra pôvodného textu sa konala až roku 1986, keď Juraj Nvota režijne naštudoval v Štúdiu S **Deň radosti**. Po takmer dvadsiatich rokoch Lasica so Satinským uviedli vlastný divadelný text. Nikto však vtedy netušil, že tento divadelný text je na poli dramatickom ich labuťou piesňou. Kornel Földvári vo svojom doslove k Súbornému dielu L+S, zväzok druhý píše: „*Žiaľ, Deň radosti čnie ako osamelý vrchol a nemá výčitka. Demaskuje optický klam vypredaných predstavení niekoľkých hier Lasicu a Satinského. Je a ostáva poslednou hrou, ktorú siamské dvojčatá L+S napísali. Roku 1986... Síce spolu s n slabnúcou intenzitou hrajú – vo vlastných, ale čoraz častejšie i v cudzích hrách – no autorsky ani čo by sa každý pobral svojou stranou. Július Satinský sa s obdivuhodnou energiou vrhol na písanie fejtónov pre rozličné médiá, ktoré zozbieral do niekoľkých kníh. Milan Lasica sa intenzívne venuje divadelnej*